

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

วัตถุช่วยโลก ธรรมช่วยหัวใจ

ก่อนจึงหัน

การจัดอาหารจะมากจะน้อยอะไรก็ตามที่พระท่านจัดแยกเข้าไปในครัว ให้ท่านทั้งหลายได้เห็นใจพระนะ พระท่านทำเป็นธรรมอย่างยิ่งแหละ ทุกอย่างๆ จะให้สม่ำเสมอ หากจะผิดพลาดไปประการใดก็ไม่มีเจตนา จึงให้อภัยกันด้วยนะ ท่านพยายามสุดขีดแหละ ผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับท่านจัดท่านทำให้สม่ำเสมอ แต่อาจจะไม่เสมอก็ได้เพราะมันมากต่อมาก ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ การอยู่การกินการอะไรอย่าถือเป็นเรื่องสำคัญ ให้สำคัญอยู่ที่หัวใจกับธรรม นี่ละสำคัญ

ดังที่พระกรรมฐานท่านเข้าไปอยู่ในป่าในเขา ท่านสนใจกับอาหารอะไรนักละ บิณฑบาตได้ข้าวเปล่าๆ มา บางทีก็มีห่อหนึ่ง เขาเอาปลาร้าห่อมา ปลาร้าดิบ เอาไปแล้วก็เอาออกเสียบกินไม่ได้ ท่านก็ไม่สนใจ ความมุ่งต่อธรรมของท่านรุนแรงๆ อันนี้ให้พากันมุ่งต่อธรรม อย่ามุ่งต่ออาหารการกิน ฐานะสูงต่ำของตัวเองที่เอามาวัดมาเทียบกับวัดกับวาไม่ได้นะ เอาโลกมาเทียบกับธรรมไม่ได้ เราอยู่ที่นั่นฐานะของเราเป็นอย่างนี้ ฐานะของเราเป็นอย่างนั้น มาอยู่ที่นั่นเหมือนเศษเหมือนเดน นี่เป็นความคิดผิดของผู้มา เอากิเลสมาวัดธรรม ผู้มุ่งต่อธรรมแล้วจะไม่เอาอะไรให้เหนือธรรมไป

อยู่ยังงี้ กินยังงี้ ไปยังงี้ พอเป็นพอไปพอแล้ว แต่ธรรมกับใจไม่ให้พรากจากกัน หมุนตัวๆ นี่ละผู้มาปฏิบัติธรรม ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ การจัดแจงอาหารผู้จัดท่านก็จัดเป็นธรรมอย่างยิ่ง มันอาจจะบกพร่องไปบ้างก็ต้องให้อภัยท่านด้วย แล้วให้มุ่งต่อธรรมต่อธรรม อย่ามุ่งต่อการอยู่การกินฟุ้งหลวงใช้ไม่ได้นะ ถ้าฟุ้งหลวงไปที่ไหนทะเลาะ ถ้าเป็นธรรมไม่ทะเลาะ มีอะไรกินได้กินไป พากันจำเอาทุกคนๆ

เราก็ดู ดูพระท่านจัด ท่านจัดอย่างเป็นธรรมๆ อย่างยิ่ง แยกทางไหนๆ พระเลยจะตาย ท่านจัดแยกโน้นแยกนี้ๆ เราเป็นผู้คอยดูแลสอดส่อง ถามนั้นถามนี้ เราก็เป็นพ่อครัวใหญ่เหมือนกันดูนั้นดูนี้ เพื่อให้สม่ำเสมอขึ้นแหละ ผู้มาปฏิบัติธรรมให้เล็งธรรมมากกว่าอย่างอื่น อย่าเอาสิ่งใดมาวัดธรรม ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องของโลก วัตถุต่างๆ เป็นเรื่องของโลก อย่าเอามาวัดธรรม ธรรมมีในใจสง่างาม อยู่ไหนสบายหมดสำคัญตรงนี้แหละ ถ้าเอาวัตถุมาวัดธรรมแล้วเหลวไหลโลเล เลว ถ้าเอาธรรมเหยียบสิ่งทั้งหลายไปแล้วสบายมากๆ พากันจำเอา

พระก็ให้ตั้งใจภาวนา เข้มงวดกวดขันในตัวเองทุกคนๆ การภาวนาเป็นสำคัญ เรื่องสติๆ เราเคยพูดตลอด ปราศจากสติไม่ได้นะ สติตั้งแต่พื้นๆ จนถึงมหาสติมหา

ปัญญา ก็เลศขาดสะบั้นไปจากสตินี้ละ สติปัญญาๆ ต่อไปก็กลมกลืนเป็นสติปัญญา
อัตโนมัติ จากสติปัญญาอัตโนมัติเป็นมหาสติมหาปัญญาไปเลย นี่ละความเพียร อันนี้
ละฆ่ากิเลส อย่างอื่นฆ่าไม่ได้ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

เมื่อวานนี้ก็ไปไกลนะบึงกาฬ ดูเหมือน ๓๐๒ กิโลเมตรไปอำเภอบึงกาฬ รถวิ่ง
ขาไป ๒ ชั่วโมง ๒๐ นาที ขากลับ ๒ ชั่วโมง ๑๐ นาที คือขาไปแวะซื้อนั่นซื้อนี่ จอดนั่น
จอดนี่ ขากลับมาไม่แวะเลย จากนั้นพุ่งถึงวัดเลยเร็วกว่าขาไป ๑๐ นาที เพราะขาไป
แยกเอานั่นเอานี่ตั้งแต่อุดรไปหนองคายพวกอาหาร เฉพาะอย่างยิ่งพวกไก่เขาขายตาม
แถวทาง เก็บเอาหมดเลย มีเท่าไรๆ กว้านเอาหมดเลย จนกระทั่งรถจะไปไม่ได้ จอด
นั่นจอดนี่ไปอย่างนั้น พอเทของลงปีวะแล้วออกจากนั้นก็มาเลย

อันนั้นเขาก็มุ่งตึกสามตึก เครื่องมุ่งเสียหมดเราก็ตกลงให้แล้ว เขามุ่งแล้วเวลานี้
มุ่งได้เยอะแล้ว ที่มุ่งให้ทั้งหมดเลยดูว่าประมาณ ๒ ล้านกว่า บึงกาฬโรงพยาบาลใหญ่
ด้วย ตั้ง ๙๐ เตียง อะไรต่ออะไรช่วยเยอะ รถยนต์ก็ให้อะไรก็ให้ เครื่องมือแพทย์ เวลา
นี้กำลังให้เครื่องมุ่งตึกสามหลังทั้งหมด เราให้ใหม่หมดเลย นี่ก็จ่ายกันไปแล้ว จ่ายเป็น
งวดๆ ไปอันนี้แห่งหนึ่ง ที่นี้ทางภูเขี้ยว ทางภูเขี้ยวก็มาติดต่อกัน ดูว่าวันพฤหัสบดีจะมาตกลง
กันกับช่าง ไปทางภูเขี้ยวอีก อันนี้เป็นตึกสองชั้นหรือเท่าไรก็ไม่ทราบ วันพฤหัสบดีจะมาตกลง
กับช่าง

ไปที่ไหนเป็นอย่างนั้นละเรา โรงพยาบาลนี้เลยกลายเป็นพ่อแม่กับลูกไปนะ
โรงพยาบาลต่างๆ พอเห็นเรานี้เหมือนลูกเห็นพ่อแม่ เห็นแม่ วิงรุมมาเลย พอมาก็คนนั้น
ขาดนั้นคนนี้ขาดนี้ เอาแยกให้ๆ เป็นอย่างนั้นละ ช่วยขนาดนั้น เรียกว่าไม่มี มีแต่สิ่งที่
จำเป็นที่เราจะช่วยๆ อย่างนั้นตลอดเลย

การเสียสละเพื่อนำใจของกันและกันที่อยู่ร่วมกัน เป็นสิ่งที่จะทำให้แน่นอนหนา
มันคง สัมผัสสมานตายใจกันได้ ความเสียสละเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร เป็นเรื่องใหญ่โต
มาก แต่ความตระหนี่ถี่เหนียวนี้มันเป็นก้างขวางคอ ไปไหนขวางไปหมด การเสียสละนี้
เปิดทางโล่งๆ เลย อย่างเรากับโรงพยาบาลนี้เขาเลยถือพ่อแม่กับลูกไปนะ พอเห็น
รถเราเข้าปั้บนี้พริบมาเลย คนนี้ถือสมุด คนนี้ถือบัญชี สมุดนั้นบัญชีนี้ อันนี้ขาดนี้ อัน
นั้นขาดนั้น เป็นอย่างนั้นนะ เอาแจง เราไม่ว่าอะไร เขาจะมาแจงเรื่องเขาจำเป็นขอ เอา
แจงมา อันไหนจะให้ก็บอกทำให้ อันไหนไม่ให้ก็บอกไม่ให้ ชูด้วย เป็นอย่างนั้นละ

ไปที่ไหนเหมือนกัน สิ่งก่อสร้างจากบรรดาพี่น้องทั้งหลายบริจาคในการช่วยชาติ
คราวนี้ โรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่ง มากที่สุดเลยโรงพยาบาล มีหลายอย่างอยู่ในนั้น
พวกตึก พวกเครื่องมือแพทย์ พวกรถพวกรา บางที่ที่ดิน ที่ดินคับแคบขยายให้ๆ บาง

แห่งซื้อให้หมดเลย มันแคบเกินไป เหมือนโรงพยาบาลไปอยู่ในครัวเรือนเขามีอย่าง
 เหมือ ให้เขาติดต่อหาที่อื่นให้ เมื่อเขาตกขายแล้วซื้อให้เลย ยกไปเลย อย่างนั้นก็มี เรา
 ช่วย

อย่างนี้แต่ก่อนก็ไม่คิดนะ ที่เล่าเหล่านี้ นี่หมายถึงการช่วยโลกเราไม่เคยคิด มี
 แต่จะเอาตัวเองให้หลุดพ้นๆ อย่างเดียว อ่านตำราไปๆ อ่านถึงนิพพานๆ มรรคผล
 นิพพานสมัยปัจจุบันนี้จะยังมีอยู่ไหมนะ อ่านเรื่องมรรคผลนิพพานจากธรรมนั้นแหละ
 ธรรมก็มีอยู่นั้น แต่กิเลสมันแบ่งกันว่ามรรคผลนิพพานมีอยู่หรือไม่ น้ำ ที่นี้พอสนใจจาก
 มรรคผลนิพพานโดยแท้จริงคือพ่อแม่ครูจารย์มัน ชี้บ้างๆ เลย เปิดโล่งหมดเลย มรรค
 ผลนิพพาน ทั้งๆ ที่ยังไม่ถึง แต่เหมือนว่าเปิดจำไว้ที่หัวใจ อยู่ชั่วเอี่ยมๆ แล้วที่นี้ คราว
 นั้นละ นี่ละคำว่างใจ ทุ่มเลยเชียว ลงหมดทุกอย่างแล้วกับพ่อแม่ครูจารย์มัน เพราะ
 ท่านเอาอย่างหนัก ท่านรู้เจตนา แล้วท่านทางเรตารไว้ด้วย

มาก็เข้าเลย ท่านมาหาอะไร ขึ้นเลย ก็ไม่เคยเห็นท่านสักที เข้าไป ท่านมาหา
 อะไร มาหามรรคผลนิพพานหรือ นี่ละท่านทางมาเรียบร้อยแล้วกับเจตนาของเราที่
 มุ่งมันอย่างแรงกล้า มันก็รับกันละซิ แล้วก็ขึ้นไป ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศไม่ใช่กิเลส
 ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ปิดออกหมดเลยนะ จนกระทั่งครอบโลกธาตุไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่
 มรรคผลนิพพาน กิเลสแท้มรรคผลนิพพานแท้อยู่ที่ใจ นั้นโล่งตรงนี้ เอา เปิดออก
 ด้วยจิตตภาวนา เราไม่ลืมนะ พูดอย่างเด็ดเสียด้วย สมเจตนาที่เรามุ่งมันต่อแดนพ้น
 ทุกข์ เปิดจำขึ้นมาเลย โห้ย ฟังนี้ใจนะ เปิดจำขึ้นมาเหมือนว่านิพพานอยู่ชั่วเอี่ยมๆ

พอลงมาแล้วออกไปที่พักกุฏิ ยังไม่ถึงกุฏิเลย ว่าอย่างไรที่นี้ นั้นถามเจ้าของ มา
 หามรรคผลนิพพาน มาหาอรหัตธรรม เป็นอย่างไรท่านแสดงวันนี้ถึงใจแล้ว เป็น
 อย่างไรเจ้าของจริงหรือไม่จริง ต้องจริง ขึ้นเลยทันทีนะเรา รับกันผิงเลย ไม่จริงตาย
 เท่านั้น ต้องเอาให้ถึงนั้น ไม่ถึงนั้นตายก็ตาย นี่ละที่ว่ามันลงใจแล้วเป็นอย่างนั้นนะ
 นิสนี้ไม่เหมือนใคร เพราะฉะนั้นจึงเป็นนักโตกับพ่อแม่ครูจารย์มัน ถ้ามครูบาอาจารย์
 ทั้งหลายที่เป็นลูกศิษย์ของท่านมากต่อมาก บอกไม่มีใครว่าอย่างนั้น ที่จะเป็นคู่ต่อสู้
 กับพ่อแม่ครูจารย์มันเหมือนเรา นั้นฟังซี เอากันเหมือนแชมเปียนชัดกัน คือชัดหา
 ความจริง ถ้ามันไม่ลง มันไม่ลงนะนี่ เป็นอย่างนั้นนะ มันคาราคาซัง ไม่เต็มเม็ดเต็ม
 หน่วย ถ้างแล้วมันท่วมเลย

พอฟังจากท่านแล้วถึงใจแล้ว ว่าอย่างไรที่นี้ เราจะจริงไหม ต้องจริง ไม่จริงตาย
 เท่านั้น นั้นเอาละนะ นั้นละเราถึงได้ทุกข์ทรมาณมาก ตั้งแต่ฟังเทศน์ท่านแล้วจะท่วมใส่
 มรรคผลนิพพาน ให้ได้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้จนได้ เป็นอื่นไปไม่ได้ ต้องตายเท่านั้น
 นั้นกับความเชื่อมั่นในธรรมของท่านที่แสดงเข้าถึงใจแล้วมันก็เปิดกว้างละซิ ที่นี้เป็น

ตายไม่ว่าเลย มันสมใจนะ เป็นตายไม่ว่าแต่จะเอาให้ได้มรรคผลนิพพาน ชัดกันใหญ่ จึงว่าหนักมาก ความเพียรของเรานี้รู้สึกว่าหนักมาก เราคิดย้อนหลังไปนี่ คือระยะนี้มัน แก่แล้ว เราพิจารณาย้อนหลังไปตอนนั้นกำลังหนุ่มน้อย ความมุ่งมั่นก็เต็มหัวใจๆ มันก็ พุงๆ เลย นี่ขยะ มันพิจารณาย้อนหลัง โห อย่างนั้นมันก็ทำได้ๆ คือทุกวันนี้ทำตายเลย เข้าใจไหม อันนั้นมันทำได้ๆ นี่ละคือความมุ่งมั่นมันรุนแรงมาก

ก็เคยพูดแล้ว จนเขาคีเกราประชุมไปดูอดข้าวมันตายหรือยัง ก็เคยพูด พูดเอา ความจริงมาพูด ไปที่ไหนเราก็กะเคยไป เมื่อเขาไม่ตีเกราเราก็กะบอกไม่ตีเกรา เรื่องของ เราเป็นเรื่องของเราเรื่อยไป แต่ที่ไหนเขาคีเกราประชุมเราก็กะมาเล่าให้ฟัง คือมันจริงมัน จังมากทีเดียว พอจิตมันก้าวแล้วที่นี้ เพราะความมุ่งมั่นรุนแรงมาก จิตก็เริ่มได้รากได้ ฐานๆ เรื่อยๆ ไป จนกระทั่งถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ อันนี้ท่านก็รังเอาไว้ คือนิสัยเรา มันผาดโผน ถ้าว่าอยู่สมาธิก็เป็นหมูขึ้นเขียง ท่านลากลง

ที่นี้เวลาออกทางปัญญามันก็ออกไปเตลิดเปิดเปิง ปัญญาต่างหากแก็กิเลส สมาธิไม่ได้แก็กิเลส เพียงตีกิเลสตะล่อมเข้ามาให้สู่ความสงบเท่านั้น ปัญญาเท่านั้นแก็กิเลส ที่นี้ก็พุงใส่ปัญญาละชิ เวลามันพุงแล้วมันก็ไม่มีเวลาหลับนอน มันจะเป็นจะตาย จริงๆ ขึ้นหาท่าน พุดตามที่ท่านลากออกทางด้านปัญญา บอกว่ามันไม่ได้นอนทั้งวันทั้ง คิน คือสติปัญญามันออกแล้วนะ มันออกอย่างไรท่านว่า ก็มันไม่ได้นอนทั้งวันทั้งคิน นั้นละมันหลงสังขาร คือสังขารอันนี้มีทั้งสังขารฝ่ายมรรค สังขารฝ่ายสมุทัย ถ้าไปพอดีก ก็เป็นสังขารฝ่ายมรรค ถ้าเตลิดเปิดเปิงแล้วก็เหมือนกับเอามัดฟืน ทั้งเอาข้างลง เอาสัน ลง เอาคมลง มันไม่แมนยำ ท่านให้อยู่ในความพอดีกก็แมนยำๆ มันหลงสังขาร สังขาร สมุทัยเราไม่รู้ ตอนเวลาก้าวผ่านไปแล้วถึงมารู้ทีหลัง

นี่ก็เรียกว่าไม่ได้หลับได้นอนเลย ท่านก็รังเอาไว้ คือมันไม่พอดี มันเป็นมาแต่ ท่านยังไม่ป่วยนั้นนะ ท่านรู้แล้ว เพราะฉะนั้นท่านพุดออกมาเลย นี่ในระหว่างที่เราตาย นี่นะ จะมีพระหนุ่มสององค์รู้ธรรมตามเราอยู่สององค์ ได้ยินท่านพุดออกมาจริงๆ นี่นะ จะมีพระหนุ่มรู้ธรรมตามเราสององค์ แต่องค์ไหนไม่ทราบแหละ แต่ในระยะนั้นเรามัน กำลังหนุ่มตัวๆ จะใครก็ตามเถอะนะ หลังจากนั้นมาเดือนสามเศษพาท่าน เดือนหกก็ เผาศพกิเลสเรา ใช้ไหมละ ก็ไม่ได้ห่างกันอะไรนี่ นี่ละจึงได้ธรรมชาตินี้ขึ้นมาสอนโลก

แต่ก่อนมีแต่พุงๆ ใส่เจ้าของ เรียกว่าภูมิเรียนมานี้่นักธรรมตรี-โท-เอก-มหา เปรียญไม่สอนใครเลย ผู้ใหญ่ท่านจะให้เป็นผู้สอนทั้งฝ่ายนักธรรมทั้งฝ่ายบาลีไม่เอา เราจะนำธรรมที่เรียนมานี้ไปสอนตน บอกท่านนั้น แล้วไม่สอนใครเลยจริงๆ ไม่เคยเป็นผู้ สอนใคร ทางนักธรรมก็ดี ทางบาลีก็ดี ไม่สอน ไม่เอา ปิดทันทึเลย เราจะนำธรรมที่ เราเรียนมานี้ไปสอนตน ก็ออกเลยตั้งแต่พรรษา ๗ สอบเปรียญได้พรรษา ๗ ก็ออกใน

พรรษานั้นเลยเรื่อย ๙ กับ ๗ เป็น ๑๖ พรรษา ๑๖ เป็นเวลา ๙ ปี นี่ที่ทุกข์มากที่สุด ใน
ระยะ ๙ ปีนี้ หมุนใส่ตัวเอง ไม่ได้หมุนกับใครเลย

เราก็ไม่ได้คิดว่าเราจะได้เป็นครูเป็นอาจารย์สอนใครนะ มันมีแต่หมุนตัวเอง
ตลอดเวลา ความรู้มากน้อยนี้ไม่เคยไปสอนใคร ออก ๙ ปีนี้เข้าป่าทั้งนั้น อยู่ในป่าใน
เขา ที่จะสอนผู้สอนคนไม่เอา นอกจากเป็นความจำเป็นจริงๆ เราเดินธุดงค์ไปพักข้าง
บ้านเขา เขามีงานมีการในวัดเขา เขาก็ไปนิมนต์เรามาเทศน์ จำเป็นจริงๆ ก็ไปเทศน์ให้
เสีย นานๆ จะมีที่หนึ่งเท่านั้น นอกจากนั้นมีแต่เทศน์สอนเจ้าของ ฟุงๆ เลย ตั้งแต่นั้น
ละ ที่ว่า ๒๔๙๓ ลงจากเวทีแล้วก็หาหลบซ่อน ไม่ได้ออกนะ แต่พระเถรทุกรูปๆ คือ
รูปมาตั้งแต่พ่อแม่ครูจารย์มันมรณภาพ แต่ก่อนเราไม่เคยสนใจว่าใครจะสนใจกับเรา

ท่านก็ช่วยด้วย เวลาที่ท่าน จะไปก็องค์ บอกว่าไปองค์เดียว ท่านขึ้นทันทีเลย
ท่านเสริมมากทีเดียวเรื่องไปคนเดียวของเรา นอกจากนั้นไม่เห็นท่านเสริม ดีไม่ได้ไป
ด้วยกันสององค์ ไปทำไม แต่อยู่ที่นี่มันก็ตกรอกให้เห็นต่อหน้าต่อตา มันจะไปตกหลุม
ไหนล่ะ ท่านว่าอย่างนั้นเสีย แล้วใครจะกล้าไปใช้ไหมล่ะ ไปทำไม ตั้งแต่อยู่ต่อหน้า
มันก็ตกรอกให้เห็น แล้วออกไปมันจะไปตกหลุมไหนล่ะ ท่านว่าเท่านั้นมันก็ถอยกรูด
ละซิ แต่กับเราท่านไม่ได้ว่าอย่างนั้น พอว่าไปองค์เดียวเท่านั้นผางขึ้นเลยเทียว ท่านมหา
ไปองค์เดียวใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ชี้สายนิ้วไปตามพระที่นั่งฟัง ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ
ท่านมหาไปองค์เดียว เป็นแต่อย่างนั้นทุกครั้ง ท่านเสริมตลอดเลย

เวลากลับมาหาท่านที่ไร่มีแต่หนึ่งท่อกระตูก อายุ ๓๐ กว่ามันก็กำลังวังชาแน่น
หนามันคง ธาตุชั้นธตตบั้งคับ อาหารบั้งคับตลอด ให้อันอิมไม่ได้ บั้งคับ พอฉันจึงหัน
มีอาหารมากนี้กำลังวังชามี กิเลสแทรกขึ้นมาในนั้น ต้องได้ตีอาหารลงๆ กำลังวังชาก็
อ่อนลง ธรรมก็ก้าวได้ สติก้าวๆ อย่างนั้นเรื่อยมา จนกระทั่งลงจากเวทีวัดดอยธรรม
เจดีย์ หาหลบซ่อนที่ไหนหมู่เพื่อนก็รุมตามๆ สุดท้ายก็เลยได้มาตั้งเป็นหลักเป็นแหล่ง
ขึ้นมาเสียจนได้ มาเอาโยมแม่บวชก็ยิ่งไปใหญ่เลย จนกระทั่งทุกวันนี้จะไปที่ไหนมันได้
ยिनกระเทือนทั่วประเทศไทย นี่ก็พูดอยู่

เราก็ไม่เคยคิดนะว่าเราจะได้สั่งสอนโลกกว้างขวางขนาดไหนดังที่รู้ๆ เห็นๆ กัน
อยู่ที่นี่ ดังที่เป็นอยู่เวลานี้เลย เราไม่เคยคิดมันก็เป็นของมันเอง อย่างที่ว่าช่วยชาติเราก็
ไม่เคยคิดว่าเราจะช่วยชาติ แต่เวลามันเป็นขึ้นมามันหากเป็นในจิต พอมันเป็นขึ้นในจิต
นี้มันก็หมุนตัวเลย เอา จะช่วย นั่นขึ้นเลย ทีนี้ก็ออกทุกแห่งทุกมุม วัตถุประสงค์หน้า ประชาชน
รู้ทั่วหน้ากันหมด แต่ธรรมที่จะตามหลังซึ่งจะกว้างขวางลึกซึ้งมากมายนี้โลกเขาไม่รู้
ธรรมะจะได้ออกคราวนี้ นั่นมันรู้ไว้หมดแล้ว คราวนี้ธรรมะจะได้ออกสู่โลกไปพร้อมกับ
ด้านวัตถุ

วัตถุเช่นอย่างทองคำนั้นเรียกวัตถุ ทองคำ ดอลลาร์ เงินสด อะไรที่ช่วยโลกทุกแห่งทุกหนนั้นเรียกว่าด้านวัตถุ ประชาชนเขาจะทราบล่วงหน้าเลยอันนี้ แต่ธรรมเขาไม่ทราบ ส่วนเราทราบไว้แล้ว ธรรมะจะได้ออกสู่โลกคราวนี้แหละ วัตถุออกเพียงเล็กน้อย แต่โลกถือเป็นการเปิดเผยว่าวัตถุช่วยโลก แต่ธรรมช่วยหัวใจเพื่อช่วยโลกอันหนักหน่วงเขาไม่ได้คิด มันก็ออกอย่างนั้นเห็นใหม่ละ ทุกวันนี้ยังออกตั้ง ๙๕ สถานี (ยังไม่เป็นทางการ) เรียกว่าธรรมออกแล้ว ออกกระจัดกระจายไปจนกระทั่งถึงเมืองนอกเมืองนา ส่วนมากมีแต่ธรรมะของเรา ครูบาอาจารย์ท่านก็ช่วยบ้างเพียงเล็กน้อยๆ ส่วนใหญ่เราเลยนำหน้าตลอด มันหากเป็นความจำเป็นที่จะเอามาเทศน์เรื่อยมาจนกระทั่งทุกวันนี้

เราเคยคิดเมื่อไรที่ว่าจะได้ช่วยโลกอย่างนี้ มันก็เป็นมาอย่างนี้จะว่าไง จนกระทั่งทุกวันนี้ละ แต่ก่อนมุ่งแต่ช่วยตัวเอง เพราะฉะนั้นจึงว่าไม่สอนใครเลย ตรี โท เอก มหาเปรียญไม่เคยเป็นครูสอนใคร จะสอนตนบอกเท่านั้น ออกเลย แล้วก็สอนตนอย่างว่าหลังจากนั้นมาจึงได้เอาธรรมภาคปฏิบัตินี้สอนโลก นี่ธรรมภาคปริยัตินี้เพื่อเป็นแนวทางสอนตน ที่นี้พอเป็นผลขึ้นมาจากภาคปฏิบัติแล้ว ธรรมนี้ออกสอนโลกคือทางภาคปฏิบัติ การเทศน์ว่าการจึงมีแต่ภาคปฏิบัติ

ถ้าคนไม่ได้พิจารณาและไม่ทราบสาเหตุมาก่อนแล้ว จะว่าเราคืออิตาบัวมันไม่ได้เรียน กอไก่ กอกา อะไรใช้ใหม่ละ คือไม่เอาออกมาใช้เลย เอาตั้งแต่ธรรมะภายในออก คือเราเรียนนี้ความจำไม่ใช่สมบัติของเรานะ จำมาได้มากน้อยมันหลงลืมไปได้ๆ แต่ภาคปฏิบัติเอามาจากภาคเรียนนะมาเป็นแนวทางปฏิบัติ พอเกิดผลขึ้นมาเป็นสมบัติของตนล้วนๆ เลย เรื่อยเลย นี่ละออกสอนโลก ธรรมะที่เกิดเป็นผลจากภาคปฏิบัตินี้ออกสอนโลก จึงสอนได้ทั่วไปจนกระทั่งทุกวันนี้มีแต่ธรรมะภาคปฏิบัติเปิดโล่งไปหมดเลย

มาว่าอะไรสอนมนุษย์ เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมพูดถึงเมื่อไร นั่นละท่านเหล่านี้ท่านสงบท่านเงียบ เวลาเกี่ยวข้องกับพวกเทพก็มนุษย์ไม่มี เวลาเข้าเกี่ยวข้องกับมนุษย์นี้เทพท่านไม่มาเกี่ยวข้อง มุขนี้ก็เลยเยอหยิ่งเจ้าของว่ามีมนุษย์ท่านนั้นนอกนั้นไม่มี เทวบุตรเทวดามากขนาดไหนยิ่งกว่ามนุษย์เรา นั่นเห็นใหม่ละ ท่านผู้มีตาในท่านเห็นซิ แต่จอมปราชญ์ท่านจะไปพูดอะไร ใครจะเชื่อไม่เชื่อท่านก็เอาความพอดีเข้าว่าไม่ควรพูดท่านไม่พูด รู้เห็นขนาดไหนก็เหมือนไม่รู้ไม่เห็นไปเสีย นั่นต่างกันนะผู้มีธรรมในใจ

ความเป็นธรรมกับความเป็นกิเลส ถ้าเป็นกิเลสอยากคุยอยากโหม้ออยากอวด ถ้าเป็นธรรมแล้วมีเหมือนไม่มี รู้เหมือนไม่รู้ ถึงกาลเวลาที่จะออกหนักเบาเล็กน้อยหาก

ออกเองๆ ถ้าไม่ควรออกตั้งออกก็ไม่ออก ถ้าควรจะออกท่วมหมดท่วมทันทีเลย เป็นอย่างนั้นนะธรรมภายในใจ กว้างขวางไม่มีขอบเขต ธรรมภายในใจของท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วไม่มีขอบเขต ครอบโลกธาตุไปเลยเชียว นี่ละธรรมที่เกิดจากใจ ใจเป็นธรรมธรรมเป็นใจ เป็นอันเดียวกันแล้ว เราจะไปคาดไม่ได้นะ เรื่องธรรมเป็นอย่างนั้น นี่ละพุทธศาสนา ประกาศได้ลั่นโลกอยู่เวลานี้

อย่างที่หลวงตาบัวประกาศอยู่เวลานี้ ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อเราไม่เคยสนใจกับใคร พวกตาบอดว่าเง้นถ้าให้พูดนะ พระพุทธเจ้าตาดีสาวกทั้งหลายตาดีมันไม่ยอมฟังเสียง ไปฟังเสียงแต่พวกตาบอด ว่ามรรคผลนิพพานไม่มี บาปบุญนรกสวรรค์ไม่มี สิ่งที่มีคืออะไร คือส้วมคือถ่านความสกปรกโสภณมันต่างคนต่างกอบต่างโกย ได้เท่าไรไม่พอๆ ตายแล้วยังเหลือแต่กระดูกเท่านั้นมันก็พอใจที่จะวิ่งเต้นชวนชวยหามา นั่นละตัณหา นตฺถิ ตณฺหาสมา นที มันพอเมื่อไรตัณหาคือความอยากความทะเยอทะยานติดดินไม่มีคำว่าพอ ตายแล้วก็เหลือแต่กระดูก ความทะเยอทะยานในใจยังมีอีกนะ

ส่วนธรรมของท่านว่าพอ พอจริง ๆ ท่านสงบก็เย็นไปตามความสงบ ชั้นสมาธิเย็นไปตามชั้นปัญญา เวลาจะหมุนก็หมุนเต็มเหนี่ยวเพื่อฆ่ากิเลสตัวเป็นภัย พอฆ่ากิเลสขาดสะบั้นลงไปหมด มหาสติมหาปัญญานั้นยุติก็กัณฑ์โดยอัตโนมัติไม่ต้องไปบังคับ นี่ละที่ว่า วุสิตํ พุทฺทมจฺริยํ กตํ ฌรณียํ นาปรํ อิตฺถตฺตยาตฺติ ปชานาตฺติ พรหมจฺจรรยํ ใตฺถอยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว กิจอื่นที่จะทำให้ยิ่งกว่านี้ไม่มี ก็คืองานการอันใหญ่หลวง งานหรือวัฏสงสารคือกองทุกข์ความเกิดตายจากหัวใจ ถอนนี้ออกหมดแล้วโล่งไปหมดแล้ว เรียกว่างานนี้สิ้นสุดแล้ว จากนั้นมาพระอรหันต์ไม่มีงานที่จะถอดถอนกิเลส

งานก็คือตัวยุ่งละมาทำให้มีงาน กิเลสมีมากมีน้อยยุ่งตลอด พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่มีอะไรยุ่ง ใช้กิริยากับโลกสมมุติก็ใช้ไปอย่างนั้น ไม่ได้หนักหน่วงถ่วงใจเหมือนกิเลส กิเลสหนักหน่วงถ่วงหัวใจมากน้อยตามที่มันมีอยู่นั้นแหละ พอสิ้นซากลงไปแล้วหมด ที่ว่า วุสิตํ พุทฺทมจฺริยํ หมด พระอรหันต์ท่านปล่อยหมด ท่านไม่มีงานอะไรที่จะมากวนใจท่าน พวกท่านจำเอานะ ที่พูดเหล่านี้เป็นคำของศาสดาสอนโลก พระพุทธเจ้าสอนอย่างแม่นยำ ทรงไว้แล้วซึ่งมรรคผลนิพพาน ความพ้นทุกข์ไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้า ให้นำไปประพฤติปฏิบัติ อย่าพากันไปเที่ยวหากอบหากโยเอาตามส้วมตามถ่านตลอดเวลา หาว่าเป็นของดิบของดีตลอด เอาละพอ

เราก็ไม่เคยพูดเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มัน นิสัยวาสนาท่านหนักทางทวยเทพทั้งหลาย ทางประชาชนนี้เกี่ยวกับเรื่องพระ ท่านอบรมสั่งสอนพระให้เป็นครูบาอาจารย์ที่ถูกต้องดีงาม นำธรรมนี้ออกสอนโลก องค์ท่านเองท่านไม่ค่อยได้สอน หลวงปู่มั่นเรา

ท่านไม่ค่อยได้สอนประชาชน แต่ลูกศิษย์ของท่านอยู่ที่ไหนๆ เป็นเพชรน้ำหนึ่งๆ นี่ละ ออกสอนโลก ส่วนองค์ท่านเองสอนพวกทวยเทพเทวบุตรเทวดา เทพไม่ได้เว้นแต่ละ คืบท่านว่างั้น พวกทวยเทพทั้งหลายมาฟังเทศน์ท่าน นี่เห็นไหมตาทิพย์ตาธรรมดูเห็นหมด พวกทวยเทพมาจนกระทั่งถึงท้าวมหาพรหมมาหาท่าน สวรรค์ ๖ ชั้น พรหมโลก ๑๖ ชั้น มาหมดไม่มีเว้นชั้นใด เป็นแต่เพียงว่าต่างวันต่างเวลาต่างวาระกันเท่านั้น หากมาหมดทั้งนั้น นี่ละท่านเทศน์สอนพวกเทพทั้งหลาย

ท่านบอกท่านไม่ค่อยได้ว่างกลางคืน นั่งสอนทวยเทพทั้งหลาย นี่ละองค์ท่านเองพูด เรามันนิสัยชอกแซก เวลาโอกาสดี ๆ แล้วก็ชอกแซกถามท่าน ท่านจะเล่าให้ฟังๆ จะถามต้องระวังให้ดีเดี๋ยวนี้แตก จอมปราชญ์กับจอมโง่เข้าใจไหม เราจอมโง่ท่านจอมปราชญ์ เวลาจะถามท่านเรื่องอะไรต้องระวังให้ดี ค่อยสอดค่อยแทรก แล้วท่านก็เล่าให้ฟังเรื่อย ๆ เลย ท่านทำประโยชน์ให้พวกทวยเทพมากกว่าทำประโยชน์ให้มนุษย์ นี่ท่านพูดเองแหละ วันคืนหนึ่งๆ นี่มาเต็มหมด ๆ เลย ส่วนมนุษย์ท่านไม่ค่อยได้ทำ แต่ลูกศิษย์ของท่านเป็นฝ่ายพระเจ้าพระสงฆ์ พวกประเภทเพชรน้ำหนึ่งเป็นอาจารย์สอนประชาชน ท่านสอนทวยเทพ ต่างกันอย่างนี้นะ เอาละที่นี้จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz